

CENTRE CATALÀ

Sumari

Editorial • La gran
sardana • Crònica
del Centre • La
nostra gent • Mis-
cel.lània • Notes

Butlletí n° 15

LA GRAN SARDANA

En el diari "AVUI" del dia 15 de març prop-passat, Pius Pujades comenta que, fa dos anys, el 17 d'abril de 1984, es feu una ballada de sardanes a Sentmenat, (Municipi del Vallès Occidental d'uns 3000 habitants,) amb una rotllana que segurament fou la més gran en la història de la nostra dansa nacional: 4000 persones que, juntes les mans i tot puntejant, commemoraven els mil anys de la fundació d'aquella vila.

Posats a fer, els sentmenatencs no s'estigueren de res: junt amb la immensa sardana, desplegaren una bandera amb les quatre barres, que unia els dos monuments importants que hi ha a la població,—el castell comtal i l'església romànica—: en total, 2.100 metres.

I la història ara prossegueix: aquest any se'n compleixen deu des d'un primer aplec de la sardana organitzat a Sentmenat, i també deu de l'existència del diari "AVUI", i això succeeix quan s'està celebrant el II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, esdeveniments tots ells importantíssims, que la gent d'aquella vila vol enaltir com cal. Per tot plegat han decidit organitzar, pel dia 20 d'abril, una altra gran ballada en la qual pensen reunir 10.000 sardanistes!

La idea compta amb el suport de l'Ajuntament de Sentmenat, de la Generalitat de Catalunya i de la Diputació de Barcelona. Nosaltres estem segurs que hi contribuïran tots els grups sardanistes catalans, i que comptarà amb la simpatia de tots els nostres connacionals, tant dels que viuen a la pàtria com dels que hi ha escampats pel món. Cap de nosaltres pot restar passiu, davant d'un símbol tan viu de germanor, com és la gran rotllana sardanista.

I no es tracta només de 10.000 sardanistes. A Sentmenat s'hi han de fer presents, físicament o en esperit, la totalitat dels catalans.

Setmenatencs, compteu amb nosaltres el 20 d'abril vinent.

Crònica del Centre

GRUP CORAL. Durant tot l'any 1985, el segon del seu naixement, el Grup Coral del nostre Centre tingué una notable activitat.

Arran de la visita que una gran quantitat de socis del Centre feu a la Vinya de Miquel Torres a Curicó el dia 14 d'abril, s'iniciaren espontàniament les activitats corals. I diem espontàniament ja que, sense programa establert, al voltant de les taules del dinar s'escoltaren les primeres cançons, que foren molt aplaudides.

Setmanes després, el dia 28 d'abril, en la celebració de la Diada de Sant Jordi, el Grup Coral ja es confirmà formalment. A la Basílica de la Mercè, mentre mossèn Joan Bagà oficiava una missa solemne a llaor

de la Verge de Montserrat, interpretà amb tota justesa l'Emigrant, de mossèn Jacint Verdaguer, i el Virolai. L'actuació fou tan encertada, que emocionà vivament a la gran reunió de catalans assistents a la missa.

El dia 24 de maig, amb motiu de la inauguració de la nova escola "CATA-LUNYA" a la comuna de la Florida, davant d'un nombros públic; de les més altes autoritats del govern i de la TV nacional, interpretà amb ple èxit tres obres corals.

I la llista d'actuacions no s'estroncà. El Grup Coral cantà en una festa de matrimoni al Col·legi Mèdic de Xile; a la festa que el Centre dedica anualment a la Dona Catalana, i mesos després, a fi d'octubre, es traslladà a l'Argentina on feu diverses presentacions a les ciutats de Mendoza i San Martín, actuacions que li valgueren grans elogis i aplaudiments dels germans catalans de l'altra banda dels Andes.

Continuà l'any amb més presentacions. En una cerimònia de titulació de la Facultat d'Educació de la "Pontificia Universidad Católica"; a l'església de Santa Helena; a l'aniversari de la Y.M.C.A., fins que, el dia 20 de desembre, com a cloenda d'un any de tan magnífiques actuacions, el Grup fou invitat per l'Àrea de Cultura del Ministeri d'Educació, i participà airosument en la cerimònia de graduació del Col·legi de Santa Maria, de la Florida.

Heus ací una bella història, i un meritori aport a l'obra cultural del Centre i de Catalunya. Per aquest motiu, la redacció del Butlletí fa arribar a la Directora del Grup, senyoreta Conxita Martorell, i a tots els cantaires, el testimoni de la seva més gran consideració.

ENGRANDIMENT DEL CASAL. En un número anterior del nostre Butlletí, ja anunciàrem el propòsit del Consell Directiu del Centre, d'ampliar el local social. En el fet, des de l'any 1981, data que des de l'estatge del carrer Exequiel Fernández ens traslladarem a l'actual de l'avinguda Suècia, sigui per la nova situació en un dels barris millors de Santiago, que promogué d'immediat no sols una major aflluència de socis, sinó que també un considerable augment en les seves llistes; sigui per la inauguració d'un restaurant que tingué una gran acollida dins de la societat xilena, el Consell Directiu comença a encarar la possibilitat de transformar o ampliar fins on fos possible el nou casal, si és que volia realitzar totes les noves activitats que ja duia en la cartera de projectes.

Ja la inauguració, -data en que celebràvem el 75è aniversari,- revestí un gran èxit. Fou una trobada de compatriotes que feia anys que no compartien les taules del Centre. Va ocupar-se tot el local, i malgrat instal·lar taules en el pati dels llimoners, molta gent no pogué dinar amb nosaltres...

Per Sant Jordi de l'any 1982, un temporal impedí ocupar el pati, motiu pel qual fou necessari habilitar totes les dependències del primer i segon pisos. Tampoc resultaren suficients.

A l'abril de l'any 1984, un grup de vells cantaires de l'antic orfeó, cantà a la missa de Sant Jordi l'Emigrant, i d'aquest fet en nasqué un nou grup Coral. Aquest Grup Coral, avui dirigit per la senyoreta Conxita Martorell, ja consta actualment de 80 cantaires que dues vegades a la setmana, -per assajar,- tracten d'inquirir-se al minúscul saló d'actes, per altra banda atapeït de taules i mobles per a llibres...

A l'agost de l'any 1985, s'acordà fet un curs d'idioma català dictat per la professora de la Universitat de Barcelona, senyora Josefina Pi. Més de cent persones acudiren durant cinquanta dies a aquestes classes, disputant-se els espais amb humor i bona voluntat. Actualment aquestes classes estan suspeses, per no tenir lloc suficient on donar-les.

Darrerament, proposada pel soci Dr. Josep Amat i Vidal, es creà l'Agrupació de Professionals d'origen català, que ben aviat reuní més de cent professionals. Veiérem sovint cares noves, i novament notarem el local petit...

Calia cercar com ampliar-nos. Era evident que calia trobar solució al problema de l'espai, si es volia desenvolupar dignament l'obra que el Consell Directiu tenia en programa. L'arquitecte i membre del Consell senyor Frederic Rutllant i Costa, presentà un projecte que, cobrint el pati dels llimoners, permetia en gran part alleugerir el problema. El pla va ser rigorosament estudiat i aprovat... i les obres es començaren el dia 7 de gener d'enguany, amb el propòsit de tenir el local llest per a celebrar-hi dignament el Sant Jordi.

L'ampliació consisteix en fer una gran sala al segon pis que, juntament amb l'actual Secretaria, conformaran un gran saló per a celebració de tota mena d'actes. A aquest saló principal s'hi accedirà per l'actual Biblioteca. Les demés dependències necessàries pel desenvolupament de les activitats socials, seran disposades dins del conjunt.

Aquest saló central, que és el nus de la transformació, estarà adequat per a passar-hi pel·lícules que ens han arribat i continuen arribant-nos de la Generalitat; per a convertir-lo en saló de música o d'exposicions; per assaigs del cor o de grups teatrals; per a manifestacions patriòtiques o culturals, etc.

Naturalment, al fer una sala al segon pis, en neix una altra, bessona, al primer. Encara no hi ha un estudi llest per decidir l'ocupació d'aquest racó de llar, però el Consell Directiu ja considera diversos projectes: fer-ne un autèntic racó reservat als socis i a llurs invitats, amb restaurant i cuina essencialment catalana, a preus reduïts; un saló d'esbargiment per a la joventut, etc.

Ha estat necessari juntar més diners dels que el Consell Directiu disposava per tal d'emprendre l'obra. En aquest punt, el mateix Consell ens demana, que des d'aquestes ratlles, donem gràcies a tots els socis que han ajudat, pagant a la bestreta tot l'any actual de quotes.

APLEC DE LA SARDANA. El dia 4 de desembre proppassat, com ja és tradició, tant de gran festa com de lloc, celebràrem un nou Aplec de la Sardana.

Una vegada més, gran quantitat de socis i amics, -aquest any sota la bella promesa d'un sol primaveral,- es reuniren al parc de Sant Joan de Pirque amb el propòsit de passar tot un dia a ple aire, i de continuar afermant les relacions de la gran família catalana.

Per primera vegada, una representació oficial del Centre Basc compartí amb nosaltres la celebració de la gran diada, i per aquest motiu, al costat de la nostra bandera barrada n'hi flamejà una de creuada que ens parlà, en silenci, d'una germanor patriòtica en una causa d'independència històrica nacional. S'escoltaren cançons i es ballaren moltes sardanes, i una vegada més, sota el fullam del paisatge, s'hi barrejaren joiosament els crits i rialles dels infants, les vistoses coloraines de les robes primaverals, els aguts de la tenora, i les fragants olors de les fumeroles que anunciaven la suculència de la carn a la brasa.

Una mica més enllà de l'eix de la festa, sota un rafal de la propietat, la delegació del Centre Basc es reuní al voltant d'una taula ben guardada, amb els amos de casa i una bona part dels membres del Consell Directiu del Centre. Els discursos foren breus. Per ambdues parts es palesà clarament l'esperit d'unitat nacionalista de les col·lectivitats basca i catalana, i es feren vots per la glòria i prosperitat dels dos pobles germans.

La nostra gent

Josepa Llop vídua de Bru, i per a la majoria de nosaltres Pepeta Bru. Qui no la coneix? No hi ha reunió social, benèfica o cultural del Centre Català que no compti amb la seva presència. Ha de tenir un greu entrebanc per no assistir-hi.

Arribada a Xile, com tants refugiats de la nostra guerra, el mes de setembre del 1939 en el WINNIPEG, amb el seu marit Lluís Bru i Jardí, Diputat del Parlament Català, i les seves dues nenes, Montserrat i Roser, avui és àvia i besàvia estimada per tots.

Des del començament, s'ha dedicat a la seva llar, forjant-se una justificada fama de bona mestressa de casa i excel·lent cuinera. La seva família s'ha anat engrandint. A hores d'ara, les seves filles li han donat cinc néts, i aquests vuit besnéts... Només una néta viu fora de Xile. Tots els demés membres d'aquesta nombrosa família la volten i l'estimen. Ella n'és l'eix, i molts diumenges són dotze o catorze a taula...

D'esperit sociable i juvenil i agradable presència física, és molt bona garlaire i amistosa. El transcurs dels anys no han minvat aquestes qualitats de la Pepeta. Una dona com n'hi ha d'altres a la nostra terra? Potser sí. Però no podem imaginar el Centre sense ella, i per això avui la destaquem.

I perquè ha sabut guanyar-se -segurament sense proposar-s'ho,- la simpatia, el respecte i l'admiració de tots, li hem donat la paraula.

- - 0 - -

Pepeta Llop i Mercader, nascuda l'any 1900 a Ascó, es traslladà a Barcelona als 13 anys. A l'any 1920 es maridà amb Lluís Bru i Jardí, elegit Diputat al Parlament de Catalunya l'any 1932.

Resulta d'allò més agradable conversar amb la Pepeta Bru, de tota una llarga vida plagada d'anècdotes de tots colors, majorment polítiques, viscudes amb el seu marit, mort a Xile l'any 1946. Però apart de la política, és bo també, sentir-la parlar d'una família esponentosa nascuda de la seva soca i que amb nombroses branques encara es va estenent...

"... Veuràs... Amb en Lluís, que era membre del grup nacionalista de La Falç, ens coneguèrem ballant sardanes... i això va ser el començament de la història. Casament a l'any 20. El 23 arribà la dictadura del general Primo de Rivera; el grup de la Falç, de l'oposició passà a la clandestinitat, i en Lluís i jo ben aviat vàrem conèixer el primer exili a França. Quan a l'any 1928 el general Berenguer liquidà la dictadura de Primo de Rivera, molts exiliats poguérem tornar a Catalunya, mentre La Falç rebrotava de nou...

I després vingué la República i la guerra. Moments d'eufòria i hores de tristor. El meu marit s'incorporà a l'allau d'esdeveniments històrics d'aquells anys. A les eleccions del 1932 sortí elegit Diputat al Parlament Català i n'estava orgullós... però arribà el juliol del 36, i allò que se'n digué la guerra civil. Si durant els pocs anys de la II República la nostra família bregà per a consolidar-la, des de l' aixecament de Franco tinguèrem feina d'una altra mena. En Lluís amb escamots de Mossos d'Esquadra apagà molts focs, i imposà pau en molts llocs aflats... Collada de Toses... Montesquiú...

I, curiosament arribà la gran "pau" que significà un èxode general i el començament d'un nou exili. "Molts republicans travessàrem la frontera amb França per on poguérem. Els qui ho feren pel Pertús, anaren a raure als camps de concentració dels Pirineus Orientals. Amb el meu marit,

les filles i altres amics, la passarem per Puigcerdà a la Cerdanya. Foren dies tristos d'incertesa i molt de tragi. Deambularem pel Rosselló. Visquérem a Aix-les-Thermes; Prades, Perpinyà, per anar a raure finalment a Montpeller, -amb residència legal i 10 francs diaris,- durant els mesos que faltaven per a la sortida de França".

La Pepeta continua. "Per fi la senyal arribà. Amb angoixa deixàvem enrera Catalunya amb les ferides de la guerra, brutes d'odi i de sang. Mirant endavant, el dia 3 d'agost, via Burdeus, embarcàvem en el WINNIPEG. Pensant en el dit de Colom, mirem el mar pel cantó de ponent, i somniem amb l'Amèrica lliure..."

S'ha parlat i escrit tant del viatge del WINNIPEG, que crec que no caldria fer-ho de nou, però... "S'hi encetaren amistats que floriren i moltes desaparegueren després del viatge, i altres que amb els anys s'enrobustiren i segueixen encara avui; es discutien aferrissadament posicions polítiques; es creà un grup coral que, dirigit pel qui fou l'amic Bové, cantava tota mena de cançons de la terra. Sorgiren a primer pla, apart d'en Bové, En Ribas, en Roig i molts d'altres que foren els primers brots d'aquell famós conjunt que esdevingué la Penya Batibull... Hi hagué certament intercanvi d'opinions, però arreu imperà un gran sospir de benaurança pel fi del malson de la guerra passada. Mirant cap el cantó d'Amèrica, ja es somniava en una alçada de llibertat i progrés..."

Seguí... "La Marinica; Colon; Canal de Panamá; l'Oceà Pacífic i per fi Arica, el primer port xilè, on la presència d'un delegat representant del Centre Català de Santiago, ens digué que els catalans de Xile ja ens esperaven. Manuel Pujades fou l'home. Era el dia primer de setembre de l'any 1939, dia que, a l'Europa que havíem deixat enrera, esclatava la segona gran guerra mundial. Nosaltres ara anàvem camí de la pau, i el dia 4 de setembre, emmig d'una gran emoció i d'una immensa eufòria, desbarcàvem a Valparaíso, que ens semblà l'entrada al cel."

"L'arribada al Centre Català de Santiago, -per un paisatge que molts somniadors veien calcat al de Catalunya,- fou apoteòsic. Sota un gran rètol de "Benvinguts" ens hi esperava una nodrida mostra de la nostra col·lectivitat, al voltant del President del Centre, Claudi Mas. Recordo moltes abraçades. Més enllà ens esperaven unes llargues taules amb estovalles blanquíssimes, i amb uns plats de mongetes amb butifarra que enamoraven. Emocionant de debò... Després, ens calgué encarar la vida en un país que encara que vivia amb pau i tranquil·litat, calia treballar. En Lluis debutà als establiments Orient dels germans Pubill... jo vaig cosir!"

I els anys han passat. "En els actes organitzats pel Centre hem viscut hores emocionants: Jocs Florals, Diades a la Verge de Montserrat i a Sant Jordi, Onzes de Setembre, cançons i teatre, conferències sobre art i història, recordances de Macià i Companys, Aplecs de la Sardana... En fi, un rosari tan llarg de festes i commemoracions de tota mena, que ha fet que aquests quaranta-cinc anys d'exili a Xile, s'hagin esfumat com en una ventada".

"Crec que el Centre fa tot allò que cal per aplegar sota el seu teulat a tota la gran col·lectivitat catalana que hi ha a Xile. Tant de bo sapiga atreure a la joventut. Així ho crec i ho espero"

miscel·lània

Jocs Florals de Barcelona 1986, any CXXIX de la seva restauració. L'Ajuntament

de Barcelona convoca els escriptors de llengua catalana, a concórrer als Jocs Florals d'aquest any que ss celebraran el dia 18 de maig, diumenge, a les set de la tarda.

II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLENGUA CATALANA. La Comissió

Universitària del Congrés ha fet pública una crida als estudiants, que diu:

Si voleu col·laborar a fer viu el català a la Universitat...

Si voleu participar en les Jornades Nacionals i Internacionals d'Intercanvi Universitari...

Si voleu col·laborar amb treballs al Premi Jordi Rubió i Balaguer...

Si voleu treballar a la Comissió:

Adreceu-vos a la Comissió Universitària del II Congrés Internacional de la Llengua Catalana, Rambla de Catalunya 15, 1er. la. BARCELONA.

MEDALLA COMMEMORATIVA DEL II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLENGUA CATALANA.

Com a record d'un tan important esdeveniment, s'ha fet una medalla que servirà d'identificació i de lligam entre les persones, famílies i entitats que parlen, ensenyen i estimen el català" La medalla pot adquirir-se a la major part dels Bancs existents a Catalunya.

EMISSIÓ D'UNA MONEDA ANDORRANA EN HONOR DEL II CONGRÉS INTERNACIONAL DE LA LLENGUA CATALANA .

El servei d'emissions de la Vegueria Episcopal Andorrana ha encunyat una moneda de cinc diners. El revers de la moneda reproduïx l'escut del Principat, amb una llegenda: "Joan D.M. bisbe d'Urgell i Príncep d'Andorra". L'anvers porta la imatge de Sant Jordi, de Donatello, amb una llegenda que diu, II Congrés Internacional de la Llengua Catalana 1986", i el valor de la moneda: cinc diners.

XARXA CULTURAL. Aquesta Institució, (Associació Promotora de la Cultura Catalana), té per finalitat la de difondre articles catalans en l'àmbit de Catalunya, País Valencià, Illes Balears i Franja de Ponent. Compta ja amb 25.000 adherents i entre les seves principals activitats hi ha: l'organització d'un viatge a l'Algúer i la participació en les sessions del II Congrés de la Llengua Catalana que allí se celebraran; la tramesa de llibres destinats a catalanitzar les emissores de ràdio, (Dia a Dia; "Calendari de fets històrics catalans", de Josep Ma. Cadena, "Cinc mil refranys i frases populars", de l'Editorial Millà, etc.); ha atorgat el X Premi Xarxa d'assaig a una obra de Mercè Barceló i Serramalera intitolada "El pensament polític de Serra i Moret" i recomana un llibre: "La persecució política de la llengua catalana" de Francesc Ferrer i Gironès, un disc "Lluís Llach al Camp del Barça" i una revista "Quaderns tècnics-Produccions tècniques". Fa, també, cursos intensius de català i anglès, d'acord amb les programacions de la Direcció General de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, i de l'Escola Oficial d'Idiomes.

BARCELONA, SEU DELS JOCS OLÍMPICS DE 1992. El dossier de la candidatura

als Jocs Olímpics de 1992 ja ha estat lliurat a Joan Antoni Samaranch, president del Comitè Olímpic Internacional. Es tracta d'una obra en la qual hi han treballat més de set-cents professionals.

En la cerimònia de presentació, l'alcalde de Barcelona, Pasqual Maragall, digué que "si ha de guanyar el millor, hem de guanyar nosaltres, perquè som els qui ho hem fet millor".

Barcelona proposa per als Jocs Olímpics les dates del 25 de juliol al 9 d'agost, amb un pressupost de 106.000 milions de pessetes. A la Vila

Oímpica hi són previstos, a més de les instal·lacions esportives, un servei mèdic d'urgència, un taller mecànic per a òptica i pròtesis dentals i, per casos greus, un hospital olímpic (l'actual hospital del Mar, convenientment reconvertit).

Barcelona ha estat la primera de les ciutats candidates que ha fet pública la seva candidatura.

CENTRE UNESCO DE CATALUNYA. Signat per Xavier Tudela com a Director d'Estudi, hem rebut la següent comunicació que fem arribar als membres de la nostra col·lectivitat.

A les persones involucrades en les activitats que s'esmenten a continuació i vulguin figurar en l'estudi que ha iniciat el CENTRE UNESCO DE CATALUNYA, se'ls prega que passin a emplenar la fitxa tècnica que està a la seva disposició a la Secretaria del Centre Català, totes les tardes de sis a vuit del vespre.

CENTRE UNESCO DE CATALUNYA

Barcelona, 6 de desembre del 1985

SR. DIRECTOR DE
"GERMANOR"
CENTRE CATALÀ DE SANTIAGO DE XILE
Avda. Suecia, 428
SANTIAGO DE CHILE
(Chile)

Distingit senyor,

Em plau adreçar-me a vós per a informar-vos que el Centre Unesco de Catalunya ha iniciat un estudi sobre els catalans i catalanòfils que treballen o col·laboren en algun dels següents grups:

- Organismes internacionals estatals
- Organismes internacionals paraestats
- Entitats o associacions internacionals
- Ambaixades o consulsats de l'Estat espanyol i francès
- Professors d'universitats estrangeres.

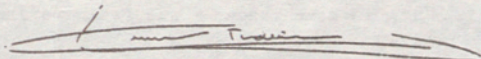
Us agrairé que, si ho creieu oportú, feu arribar la notícia de la realització d'aquest treball en la publicació que dirigeix.

Els catalans i catalanòfils que treballen o col·laboren en algun dels grups esmentats caldrà que, si volen ésser presents a l'estudi, contestin la senzilla Fitxa Tècnica que us faig arribar juntament amb aquestes ratlles.

Les respostes, així com qualsevol consulta que tingueu a bé formular-nos, podeu adreçar-les als nostres serveis centrals, carrer de Mallorca, 207, 08036-Barcelona.

Us agraeixo, distingit senyor, la vostra col·laboració.

Atentament,

Xavier Tudela
director de l'estudi

L'ARBRE CENT MIL A BARCELONA. A la Plaça de la Palmera del Carmel, el poeta Josep Vicenç Foix i l'alcalde de Barcelona Pasqual Maragall, van plantar l'arbre cent mil dels que hi ha als carrers de la ciutat. Es tracta d'un Ginkgo biloba, un arbre d'origen xinès, considerat l'espècie vivent més antiga de la Terra.

També mil cinc-cents escolars, van plantar 2.500 pins, per a celebrar la festa de l'arbre a casa nostra.

REVISTA "EUKADI" A CATALUNYA. Ha sortit el n° 234 d'aquesta publicació, amb el següent contingut:

Portada: Després del referèndum de l'OTAN.

Cas Ballesteros: Magistrats bascos davant del Tribunal Suprem.

Pelai Orozco: Biògraf d'Ajuliaguerra; "Mirar el passat ens afirma en el futur."

Consum de tabac: Deu anys menys de vida.

Cada divendres a la venda.

breus

Durant els dies que precediren l'impressió del present Butlletí, esdevingueren diversos fets de gran significació pel nostre Centre: l'Assemblea general ordinària de socis; la trobada del nostre Orfeó amb el de Mendoza i el del Centre Basc, en el local del Centre Basc de Santiago; la visita del nostre soci resident a Barcelona Antoni Pujador i Estany, autor de l'excel·lent mapa de la Illa xilena de Pasqua, i la invitació de la Generalitat de Catalunya a participar a la III Trobada de Casals Catalans d'Amèrica que, organitzada per l'Institut Català de Cooperació Iberoamericana, se celebrarà a mitjan agost proper a la ciutat de Buenos Aires.

Altrament, continuen rebent-se Butlletins informatius de moltes entitats catalanes, i llibres i pel·lícules de gran qualitat que periòdicament ens tramet la Generalitat de Catalunya per mitjà del seu Departament de Relacions amb els Casals.

Aquests materials, apart d'enriquir valuosament la nostra Biblioteca, ens permetran, després d'inaugurar el nou saló d'actes, organitzar bones sessions de divulgació dels tresors i de les formes de vida actual de Catalunya.

De totes aquestes matèries, en parlarem ampliament en el proper Butlletí.

VOLEU AJUDAR-NOS ? VOLEU OPINAR ? Dintre de les possibilitats del limitat espai de què disposem, publicarem ben agraçosament, i comentarem si cal, aquelles opinions, articles, poesies o suggeriments que ens siguin enviats, en relació a la nostra col·lectivitat, o a la vida i obra cultural que realitza el Centre Català.

Agraïrem també aquelles informacions d'ordre personal o col·lectiu que ens siguin comunicades i que facin referència als catalans de Xile.

Santiago, abril de 1986.

Edició: CENTRE CATALÀ
Direcció: Pere Pruna i Gascon
Equip de redacció:
Ofèlia Fernández
Pelai Sala
Pere Pruna.
